

[Kjør Rasmussen.]

veje med sig selv i SF-partiet, inden man fremsætter forslaget for fjerde gang, for det bliver jo desværre nok nødvendigt.

Men så endelig lidt om frihedsbegrebet, for det kommer vi jo heller ikke uden om i denne forbindelse. Dette forslag giver frihed til at vælge abort, men sagen har jo også en anden side. Vi tror, at folketinget burde interessere sig for friheden til overhovedet at få et barn. I dette samfund er der frihed til f. eks. at anskaffe sig en bil, og i det hele taget må man jo sige, at samfundet har sørget for, at der er mulighed for at anskaffe sig materielle statussymboler i hobetal. At anskaffe sig et barn derimod er ulige sværere på grund af mangelsygdommene i dette samfund, og her tænker jeg naturligvis især på de manglende børneinstitutioner, for små lejligheder osv. Efter vores mening må altså et lovforslag om fri adgang til svangerskabsafbrydelse følges op af lovgivning på de førnævnte områder, ellers bliver det fremsatte forslag bare til en gang smart frisind.

Hanne Reintoft: Det er rigtigt, at SF fremsætter lovforslaget om fri adgang til abort igen i denne folketingssamling, selv om man kunne have ønsket, at det var fremsat så tidligt, at det kunne være blevet grundigere behandlet. Jeg forstår, at SF havde håbet på et udspil fra regeringen og derfor ventede, og der burde også for længst have foreligget et sådant lovforslag. Det kan jo ikke nytte, at man bliver ved med atter og atter at udskyde en sag som denne; det er den slags lovgivning, der for hver uge, der går, koster ulykkelige mennesker og ødelagt helbred for en bestemt samfundsgruppe i tilfælde, hvor det kunne have været undgået, hvis lovgiverne havde kendt deres ansvar.

Imidlertid må man, når man lægger betænkningen om svangerskabsafbrydelse frem, holde meget bestemt fast ved gennemførelsen af SFs forslag. Betænkningens ideer indeholder, bortset fra en mindretalsudtalelse, ikke tanker, der på rationel og konstruktiv måde kan løse problemerne. SF stiller forslaget op på den måde, at fødsel eller abort må være den pågældende kvindes egen sag; når hun har fået fornuftig vejledning, så må hun selv tage sit ansvar og sin beslutning. Det er i et moderne samfund den

eneste løsning. Kvinden er først et fuldstændig frit og ligestillet individ, når hendes moderskab er frivilligt, og det kan godt virke en smule, skal jeg sige altmodisch, når man bliver ved herinde at snakke om presset fra disse grusomme barnefædre. I dagens Danmark er det faktisk staten og samfundet, der lægger pres på kvinderne, og ikke de for størstepartens vedkommende meget tilfældelige danske mænd.

Ideen med forskellige aldersbegrænsninger er også på enhver måde ulogisk, det kan man også se af bare de sidste års udvikling. For nogle år siden — jeg tror, første gang dette forslag var til behandling — snakkede man om dispensation for den 40-årige kvinde, medens man nu vil sænke grænsen til 38 år. Men virkeligheden er, at omkring 60 pct. af de kvinder, der søger mødrehjælpen om abort, er mellem 20 og 34 år. Man går altså uden om kernen i problemet. Samtidig kan indvendes, at man lige så godt kan give fri abort for kvinder over 38 år, fordi de alligevel næsten alle sammen får bevilget abort, nemlig 92 pct. Men det er også et ulogisk argument, for indstillingsprocenten er lige så høj f. eks. for gruppen over 35, altså kunne man lige så godt tage tallet 35; sådan går det, når man bevæger sig ud i vilkårlighedens verden. Aldersgrænsetanken indebærer da også kun, at man simpelt hen lovfæster en praksis, der længe har eksisteret, og så giver det indtryk af, at man hermed stiller sig frisindet og socialt forstående an.

Så er der spørgsmålet om en social indikation. For det første må understreges, at den er uadministrerbar — jeg tror, det anerkendes af næsten alle, der har haft med mødrehjælpsarbejde at gøre — hvis det skal gøres på saglighedens og på selv den relative retfærdigheds grund. Hvad skal en social indikation være? Skal det være elendige materielle sociale vilkår, manglende eller dårlig bolig, manglende muligheder for at forsørge sig, manglende muligheder for at få passet sine børn? Disse ting bør aldrig i sig selv være begrundelse for svangerskabsafbrydelse, hvis kvinden i øvrigt gerne vil have sit barn. Hvis hun gerne vil have sit barn, men ikke har sociale vilkår dertil, så må samfundet dog komme til hjælp i stedet for at lave en undtagelsesbestemmelse netop for en gruppe kvinder, der egentlig gerne vil